

sin». Després va arribar el torn del gascò: «Le Gascon et la naissance d'une nouvelle classe verbale en basque oriental», de Manuel Padilla-Moyano, de l'Euskal Herriko Unibertsitatea i la Universitat Bordèu-Montaigne; «Uas particularitats estranhas de la morfologia verbau de la scripta occitana de Navarra», de Loïs Grangé; i, per acabar el primer dia, «Un treball inedit sus er occitan dera Val d'Aran: la *Gramática de la llengua aranesa* de Jusèp Sandaran», d'Aitor Carrera, de la Universitat de Lleida.

Dimarts al matí els participants de l'Obrador van poder assistir a una presentació del *Dictionnaire de l'Occitan Médiéval*, una gran empresa que també té Munic com a centre de gravitació. Tan bon punt Maria Selig i Monika Tausend van haver descrit meticulosament el projecte, els investigadors van poder fins i tot accedir als cedularis utilitzats per a la redacció d'aquesta ambiciosa obra lexicogràfica, que ben aviat presentarà novetats importants en línia, amb l'objectiu de fer-se encara més accessible a un nombre més important de lingüistes. Dimarts a la tarda els col·legues de la Universitat de Torí van prendre el relleu en una sessió presidida per Klaus Gröbl, en la qual es van presentar les següents comunicacions, relacionades sobretot amb l'occità de les *Valadas* del Piemont o amb alguns parlars propers o afins: «Possessivi anomali con alcuni nomi di parentela: il caso del kje di Fontane», de Nicola Duberti; «[a 'munt ejkjawt]: gli avverbi deitici che indicano l'altitudine nelle valli italiane di parlata occitana», d'Aline Pons; «Il lessico delle stelle: denominazioni e motivazione popolari nell'area occitana piemontese», de Paolo Benedetto; i, finalment, «Le valli occitane del Piemonte: una ricognizione del lessico toponimico», de Federica Cusan.

Dimecres al matí, en la sessió presidida per l'occitanista i (gal·lo)romanista suís Jakob Th. Wüest, de la Universitat de Zuric, les comunicacions van endinsar-se específicament en la fonologia i la prosòdia: «Las miejas vocalas de l'occitan deu Biarn: un estudi sociosonetic», de Damien Mooney, de la Queen's University de Belfast; «Phénomènes d'interférence prosodique dans les parlars occitans du Piémont», d'Antonio Romano i Matteo Rivoira, tots dos de la Universitat de Torí; «Les réalisations du phonème /f/ dans le parler occitan d'Espagnac», de Julien Dufour, de la Universitat d'Estrasburg; i «L'accentuacion occitana a mièg camin entre lo francés e las autras lengas románicas», de Rafèu Sichel-Bazin i Trudel Meisenburg, de la Universitat d'Osnabrück. A la tarda, tres comunicacions més, en una sessió presidida per Barbara Wehr, de la Universitat de Mainz, van completar l'Obrador: «“Mi chanto a mia mòda”: varietà di lingua nelle canzoni occitane del Piemonte», de Silvia Giordano; «Profilo sociolinguistico dell'occitano in Piemonte», de Riccardo Regis i Matteo Rivoira, també torinesos; i, en últim lloc, «Politiques linguistiques et politiques de traduction: le cas de la France et de les langues d'òc», de Jonathan Beagley, de la Universitat de Monash, que va poder intervenir a l'Obrador des d'Austràlia gràcies a les noves tecnologies, que van permetre fins i tot una animada discussió crepuscular motivada, entre altres, pels morfemes de plural del darrer sintagma del títol de la comunicació. La setena edició de l'*Obrador de Lingüística Occitana*, finalment, va tenir com a colofó unes paraules de l'organitzadora, Daniela Müller, felicitada de manera entusiasta per tots els participants tant per l'exemplar feina duta a terme per menar a bon port aquest col·loqui internacional com per les atencions dispensades a tots els que hi van prendre part. Efectivament, va ser un col·loqui molt reeixit amb una organització exemplar.

Aitor CARRERA
Universitat de Lleida

Homenatge al professor Curt J. Wittlin (18 de setembre de 2015). — El 18 de setembre de 2015 es presentà, a la Sala Prat de la Riba de l'Institut d'Estudis Catalans, el volum *Studia Mediaevalia Curt Wittlin dicata/Mediaeval Studies in Honour Curt Wittlin/Estudis Medievals en homenatge a Curt Wittlin*, editat a cura de Lola Badia, Emili Casanova i Albert Hauf i publicat com a

número 25 de la col·lecció «Symposia Philologica» de l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana (Alacant, 2015), on a més d'una nota biogràfica i la bibliografia del professor Wittlin s'apleguen els treballs de 25 dels seus col·legues medievalistes.

Curt Wittlin, membre corresponent de la Secció Filològica de l'IEC, fou deixeble de Germà Colón a la Universitat de Basilea i exercí durant una colla d'anys com a catedràtic de Filologia Romànica i Lingüística Històrica a la Universitat de Saskatchewan, a Saskatoon, Saskatchewan (Canadà), des d'on dedicà la seva recerca a la literatura medieval catalana i, d'una manera especial, a l'estudi de les característiques del treball dels traductors medievals i de l'obra enciclopèdica de Francesc Eiximenis. L'acte, presidit per Joandomènec Ros, president de l'Institut d'Estudis Catalans, comptà amb la participació de Joan Rafael Ramos, director de l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana, que parlà de la preparació i el contingut del volum i destacà l'especial vinculació de l'homenatjat amb el País Valencià. August Bover, antic assistent de recerques del professor Wittlin a la Universitat de Saskatchewan, en féu una glossa biogràfica i recordà els temps en què treballà sota la seva direcció. Germà Colón, que no pogué assistir a l'acte, hi trameté un text —llegit per Ramon Sistac— sobre el temps de formació de Curt Wittlin a la Universitat de Basilea. Lola Badia parlà del Curt Wittlin medievalista però també de l'explorador de territoris ignots que va tenir ocasió de conèixer al Canadà. Teresa Cabré, presidenta de la Secció Filològica, clogué l'acte tot expressant el respecte i l'admiració dels membres de la secció per la llarga i fructífera trajectòria de l'homenatjat. Finalment, el professor Wittlin prengué la paraula per agrair l'homenatge tot fent una encesa reivindicació dels estudis eiximenians i reclamant la represa de la interrompuda edició de les obres completes del franciscà.

El divendres següent, 26 de setembre, la presentació es traslladà a la biblioteca Marcel·lí Domingo de Tortosa, on el professor Wittlin ha fixat la seva residència un cop jubilat. Després d'unes paraules d'Irene Prades, directora de la biblioteca, Emili Casanova explicà la gestació i el contingut del volum d'homenatge, August Bover en féu la glossa biogràfica i evocà els temps en què treballà sota la direcció del professor Wittlin a la Universitat de Saskatchewan, i Enric Benavent, bisbe de Tortosa, destacà la importància del treball filològic, el reconeixement del qual evitaria enfrontaments lingüístics absurds com el que s'ha donat en el seu País Valencià natal. Curt Wittlin agrai l'acte i el volum d'homenatge tot destacant la importància de l'obra de Francesc Eiximenis en les literatures catalana i europea de l'època. Dolors Queralt, regidora de Cultura, en representació de l'alcalde de Tortosa, clogué l'acte tot afegint-se a l'homenatge i destacant l'orgull de poder comptar com a conciudadà amb una persona de la vàlua humana i científica de Curt J. Wittlin.

August BOVER I FONT
Universitat de Barcelona

Jornada en honor de Francesc Vallverdú (1935-2014) (29 de setembre de 2015). — El dia 29 de setembre de 2015 va tenir lloc, a la Sala Prat de la Riba de l'Institut d'Estudis Catalans, una Jornada en honor de Francesc Vallverdú, organitzada per la Secció Filològica, de la qual Vallverdú era membre.

Joandomènec Ros, president de l'Institut d'Estudis Catalans, i Maria Teresa Cabré, presidenta de la seva Secció Filològica, van presidir i encapçalat l'acte. Joandomènec Ros va evocar de nou les diverses i successives etapes de la seva relació personal amb Francesc Vallverdú, la primera de les quals es remuntava a l'època universitària, on el jove estudiant Vallverdú ja feia classes de llengua catalana. Maria Teresa Cabré va explicar que aquell acte tenia plena justificació malgrat l'homenatge que, en aquella mateixa sala, li havia estat tributat feia un any encara no, perquè, de fet, l'acte anterior havia estat organitzat per la Fundació Congrés de Cultura Catalana, que Vallverdú